

³² Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. ³³ Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, ³⁴ vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: »Effatha!«, to znamená: »Otevři se!« ³⁵ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně (Mk 7,32-35).

Když čteme v evangeliu o Ježíšových uzdraveních, musím se ptát: „Pane, jaký to má smysl číst lidem často nemocným o tom, že jsi někoho uzdravil, navíc když vím, že i tito lidé se usilovně modlí za dar zdraví?“

Nedávno jsem zhlédl polský film Volyně pojednávající o hrůzné genocidě v době druhé světové války na tomto území. Ve filmu jsou naturálně ztvárněny hrůzy, které

páchali ukrajinští nacionalisté na Polácích, stejně tak hrůzné odplaty Poláků, do toho sovětský komunistický teror a německé represálie vůči židům téhož regionu. Kamera ke konci filmu ukazuje plné chrámy ať už katolické či pravoslavné. Věřícími byli Ukrajinci, Poláci i Němci, a to vše kontruje s tím, co by z těchto center duchovního života mělo vycházet! Otázka zní, co v těch chrámech lidé dělali? Čemu naslouchali? Jak to, že všichni věřili v Krista a děly se tato zvěrstva?

Vraťme se k evangeliu této neděle. Proč se to čte příběh o uzdravení? Proč v tomto příběhu Ježíš používal dost nespolečenská gesta, jako dotýkání uší svými prsty až k použití výměšku svých úst?

První otázkou tedy je, přišel Ježíš na zem léčit nemocné? Bylo to jeho hlavní poslání? Odpověď je jasná, jistě že ne. Nemocní, i ti, které vzkřísil z mrtvých, po nějaké době zemřeli. Jejich smrtí by skončilo Ježíšovo dílo. Jenže jeho dílo už trvá třetí tisíciletí. Co bylo jeho hlavním posláním? Bylo to hlásání lepšího života, lepší morálky, lepších ideálů? Společnost se sice dost od jeho dob posunula, ale nedá se říci, že by tempo jakési humanity vycházející z jeho života, bylo, ač již třetí tisíciletí, od jeho života nějak závratné a někdy stačí i málo a opět se člověk chová hůř než zvíře, dějiny dvacátého století jsou toho svědkem. Co bylo Ježíšovým hlavním posláním? Odpověď je nablízku. Jestliže nás Bůh stvořil, potom jistě ne jen na krátký čas ohraničený smrtí. Stvořil nás, aby nám dal podíl na svém životě. Ježíš přišel otevřít dveře do rodiny Nejsvětější Trojice, pozvat ke stolu Otcovu, spojit nás se sebou i Otcem pojátkem věčnosti, Duchem Svatým. Ježíš tak přišel dovršit dílo našeho stvoření, spojit nás se sebou. Teprve toto spojení člověka s Bohem se stává kvasem nového života ve společnosti.

Gesta, kterými Ježíš doprovázel fyzická uzdravení, jsou tak v linii toho, co bylo jeho hlavním posláním. Jeho gesta jsou sdělením, druhem komunikace. Podívejme se na gesta uzdravení hluchoněmého člověka. Ježíš vložil postiženému prsty do uší a slinou se dotkl jeho jazyka.

Kdysi jsem měl spolupracovnici na brigádě, která byla hluchoněmá. Bylo to krásná žena, když ale chtěla něco říci, vydávala pro mě nesrozumitelné zvuky a bylo třeba se moc soustředit, než člověk pochopil, co chce říci. Je tedy známo, že hluchoněmý člověk má problémy s řečí, komunikací.

Ježíš, který přišel člověku otevřít dveře do rodiny Nejsvětější trojice, do domu Otcova. On, který řekl o sobě, že je cestou, pravdou a životem, ukazuje tímto gestem na skutečnost: je třeba Bohu naslouchat, naslouchat pravdě a podle ní jít a žít. Křesťan, který Bohu nenaslouchá,

nemůže ani s Bohem spolupracovat, ani na svém životě, ani na pozvání druhých ke stolu Otcovu.

Křesťanská hluchota je absurdní věc. Člověk sice praktikuje náboženské zvyklosti a má před očima náboženské povinnosti, jako jsou nedělní mše, denní odříkávání modliteb, páteční půst, a snaží se dodržovat desatero, ale to mu většinou ani nejde, proto život překrývá obřady, poutěmi, financemi do kostelních sbírek omlouvá své svědomí. A potom jde hnut emocemi a může vytvořit i to, co ukázal snímek Volyně.

Ve spojení s tímto filmem je gesto dotyku uší asi tímto sdělením: když nebudeš naslouchat Bohu a podle toho žít, jsi nepoužitelný pro jeho záměry s člověkem. Člověk duchovně hluchý a Kristu nenaslouchající je nepoužitelný pro službu Božímu království ke spáse druhým. Nemůže posloužit svým dětem, kmotřencům, lidem, je nepoužitelný ve službě Bohu. Snad právě proto se dostal do křestních obřadů dospělých lidí i obřad „Efeta“, kdy se modlíme, aby katechumeni, kteří mají být pokřtěni, otevřeli svůj sluch Ježíši Kristu.

Jako se zvláště v době velikonoční konají obřady obnovy křestních slibů, abychom se vrátili více k Ježíšovi, měli bychom také čas od času opakovat obřad Efeta, s prosbou, aby se Pán dotkl našich uší. Aby se dotkl naší ochoty mu naslouchat. Toužíme přece více Pána znát? Toužíme mu naslouchat a být užiteční na díle spásy našich bratří ve službě Božímu království?

Znovu se nám nabízí to, co těm, kdo prošli kurzem Obnovy v Duchu Svatém, říká „denní tichá chvíle.“ Denní čtvrt hodinka naslouchání Písmu svatému a následně v tichosti Pánu. Efeta – otevírejme se více hlasu Boha skrze četbu evangelií a následně naslouchání v tichu.